

LA MÀGIA DE SANT JORDI

22 d'abril, Barcelona.

Un altre cop discutint pel mateix. Estic farta que en Marc sigui tan gelós, no entenc per què li molesta tant que surti a prendre alguna cosa amb les meves amigues. Es deu pensar que li amago alguna cosa i, així és, el problema és que hi venen un parell de nois. Sempre em demana que sigui sincera amb ell però no puc, no puc tornar a passar pel que em va fer aquella nit que vaig arribar a casa de la discoteca i li vaig explicar, com una divertida anècdota, que havia estat ballant amb un amic seu.

No vaig ni poder dormir en aquell pis del terror que em provocava el simple fet que s'acostés a mi. Així que, amb la cara marcada morats i esgarrapades, vaig decidir passar uns dies a casa d'una amiga, la Clara.

Ho vaig passar realment malament, em sentia culpable, vaig arribar a pensar que potser en Marc tenia raó i ballar amb aquell noi havia estat una gran falta de respecte vers ell.

Ignorant la Clara, que intentava evitar que ho fes, vaig decidir tornar a casa per disculpar-me al meu xicot, que després d'una bona estona parlant, em va dir, tot orgullós, que em perdonava perquè li havia demostrat que me'n penedia completament, però només amb la condició que mai més tornaria a parlar amb cap noi si ell no hi era present per controlar la situació.

Dit això, no sé què fer. Dubto entre mentir-li, anar-hi i passar-m'ho súper bé o quedar-me amb ell i evitar una discussió on, molt probablement, se li escaparia la mà.

Escullo la segona opció. Em molesta molt, però per sobre de totes les baralles que tenim, me l'estimo molt i sé que ell a mi també, no m'ho demostra tant com jo a ell però sé que així és.

L'endemà em llevo i surto al carrer, tot florit i decorat de colors primaverals. Passejo per la Sagrada Família i em quedo contemplant unes noies que compren amb il·lusió un llibre per la seva parella. Aquí me n'adono de com m'agrada aquesta tradició i em poso trista, ja que a en Mac mai li ha agradat aquesta festa, ho troba una tonteria de nens petits. Les envejo molt, jo mai he rebut cap rosa de Sant Jordi.

Estic farta, farta de donar-ho tot per ella i no obtenir la més mínima gratitud. L'he convidat a sopar a gairebé tots els restaurants de Barcelona, l'he portat de viatge arreu del món, he canviat de ciutat i d'amics per ella... Sempre per fer-la feliç. Tot i així sempre ha criticat tot el que faig per ella, no està contenta amb res.

Doncs ja no puc més. Avui he baixat amb tota la il·lusió del món al parc de la Sagrada Família i li he comprat una bella rosa. Tot nerviós li he regalada i la seva reacció ha sigut riure-se'n dient que Sant Jordi és una tradició patètica que no serveix per res i que enlloc de gastar-me diners en aquesta "xorrada", els inverteixi per comprar paper de vàter, que és més útil.

Molt enfadat torno a la paradeta dels llibres i la retorno, perquè jo no la necessito més.

De sobte, fixo la mirada en uns ulls verds com maragdes, grans i rodons, amb unes llargues pestanyes naturals que indiquen que no li agrada portar maquillatge, ja que no li cal. M'enamoro de seguida de la seva pell llisa, sense imperfeccions i morena, com si encara fos estiu. És la noia més bonica que havia vist mai.

Desvio la mirada quan mantenim un contacte visual d'una mil·lèsima de segon. Quina vergonya! Segur que m'ha enxampat mirant-la. Segur que es pensa que sóc un assetjador o alguna cosa per l'estil. Però no, fa una tímida rialla i veig que camina cap a mi.

No crec que en Marc estigui per aquí, així que m'apropo a un noi que m'ha enxampat mirant-lo, quina vergonya! Es molt més atractiu de prop. Ens quedem una bona estona xerrant i m'explica que està molt trist pel tracte rebut per part de la seva xicoteta. Em quedo bocabadada quan m'explica les coses que fa amb tant d'amor i com de bé que la tracta, sobretot quan em diu que no li molesta gens que vagi amb altres nois i que òbviament no s'enfada amb ella. Jo no li dono detalls de lo malament que ho estic passant en aquell moment per culpa d'en Marc, ja que per fi, me n'adono que el verdader culpable és ell i la seva manera de pensar, totalment masculista. Me'n penedeixo de no haver-li fet cas a la Clara quan em deia exactament el mateix, no puc permetre que algú així formi part de la meua vida, m'he d'allunyar urgentment d'ell, no m'estima, només em farà mal.

Feta aquesta reflexió dins el meu cap, li comento al noi que acabo de conèixer que m'hagués agradat rebre una rosa per Sant Jordi. De sobte treu una rosa que tenia amagada a l'esquena i me la dona amb un somriure d'orella a orella. Desprèn un perfum diferent a les altres roses, especial. Em poso vermella i l'agafo sense pensar-ho. No sé qui és aquest noi ni què passarà, l'únic que sé és que vull passar més estones al seu costat, tenim una connexió, ho noto.

Judith Martínez (1r bat)